

Et Par Timer efter gentog hun Opringningen, men begge Steder med det samme Resultat. Det faldt hende da ind at sætte sig i Forbindelse med den Læge i Randers, som Asmus havde talt om. Ved at se efter i Telefonbogen kom hun paa Navnet.

I den halve Time, hun maatte vente for at faa Forbindelsen, gik hun igen op og ned ad Gulvet uden at kunne finde Ro, og jo længere Tiden trak ud, desto stærkere beherskedes hun af Ønsket om trods sin stakkels Tilstand at rejse over til Favsingholm med det samme. Hun syntes, at hun maatte gøre det. Skulde Dihmer dø, vilde hun aldrig faa Fred i sit Sind, dersom hun ikke fik sagt ham Farvel. De maatte ikke skilles uforsonede! ... Men hun vilde ikke tro paa, at han skulde dø! Og kunde hun blot komme til at tale med ham, og havde han ikke helt fordømt hende, vilde hun trygle ham om at tage mod Fornuft og vende tilbage til Livet.

Telefonen ringede.

„Er det Randers? ... Ja! ... Er det Doktor Mikkelsen?“

En fjern, kvindelig Stemme svarede: „Doktoren er kørt ud ... Er det København, jeg taler med?“

„Ja.“

„Saa er det velsagtens fra Professor Hagen?“

Jytte svarede Ja.

„Naa! Saa har jeg en Besked at bringe fra Doktoren. Jeg skulde sige, at Godsejer Dihmer døde i aftes Klokken ni.“

Da Jytte havde lagt Hørerøret ned, stod hun en Tid stum og hørte stadig den fremmede Stemme inde fra